

CAPITOLUL 1

După un an de sclavie în Minele de Sare din Endovier, Celaena Sardothien era obișnuită să fie escortată pretutindeni în lanțuri și sub amenințarea sabiei. Cei mai mulți dintre miile de sclavi din Endovier aveau parte de tratament similar, deși era nevoie de încă șase gărzi pentru a o conduce pe Celaena înapoi către mine. Nu era nimic surprinzător pentru cel mai faimos asasin al Adarlanului. În schimb, ea nu se aștepta la prezența bărbatului cu glugă de lână ea, așa cum se întâmpla acum.

O strângea puternic de braț în timp ce o conducea prin clădirea luminoasă care găzduia majoritatea funcționarilor și supraveghetorilor din Endovier. Străbăteau coridoare, urcau trepte și în stânga, și în dreapta, pentru ca ea să nu mai aibă nici cea mai mică șansă de a găsi din nou ieșirea.

Cel puțin aceasta era intenția escortei sale, dar ea observase cu ușurință când urcaseră și coborâseră aceeași scară la câteva minute. De asemenea, observase și că merseseră în zigzag printre etaje, deși clădirea era o rețea obișnuită de holuri și scări.

De parcă ea și-ar pierde atât de ușor simțul orientării. S-ar fi putut simți umilită dacă bărbatul nu ar fi fost nevoit să-și dea atât de mult silința.

Intrară într-un hol teribil de lung, pașii lor fiind înconjurați de o tăcere mormântală. Deși bărbatul care o ținea de braț era înalt și viguros, gluga îi ascundea în întregime trăsăturile. Încă o tactică menită să o deruteze și să o intimideze. Hainele negre făceau probabil și ele parte din plan. Își întoarse capul spre Celaena, iar ea îi aruncă un rânjet. El privi din nou înainte, întărind strânsoarea asupra brațului ei.

Era flatant, presupuse ea, chiar dacă *nu* știa ce se întâmpla sau de ce o așteptase la ieșirea din puțul minei. După o zi de sfărâmat blocuri de sare în măruntaiele muntelui, să-l găsească acolo împreună cu șase gardieni nu îi îmbunătățise starea de spirit.

Dar ciulise urechile când el se prezentase supraveghetorilor drept Chaol Westfall, Căpitanul Gărzii Regale, iar cerul se întunecă brusc, munții păru să o împingă de la spate și chiar și pământul păru să îi înghită genunchii. Nu mai simțise gustul fricii de ceva vreme – nu își mai îngăduise să simtă frica. În fiecare dimineață când se trezea, repeta aceleași cuvinte: *Nu îmi va fi teamă*. Timp de un an, aceste cuvinte îi întăriseră voința de a nu se lăsa distrusă; o împiedicaseră să se piardă în întunericul minelor. Nu că i-ar da de înțeles căpitanului acest lucru.

Celaena examinează mâna ascunsă de mănușă, care îi strângea brațul. Pielea neagră a mănușii aproape că se asorta cu pământul de pe pielea ei.

Cu mâna liberă își aranjă tunică murdară și zdrențăroasă și își reprimă un suspin. Intrând în mine înaintea răsăritului și părăsindu-le după apus, nu mai avea cum să vadă soarele.

Sub stratul de pământ și praf de pe fața sa, era teribil de palidă. Era adevărat că odinioară fusese atrăgătoare, frumoasă chiar, dar – ei, bine, acum nu mai conta, nu-i așa?

Se întoarseră pe un alt coridor, iar ea studie sabia splendidă a străinului. Mânerul sclipitor era sculptat sub forma unui vultur în zbor. Observându-i privirea, mâna căpitanului coborî pe capul auriu al vulturului. Gestul îi smulse Celaenei încă un zâmbet.

– Ești departe de Rifthold, căpitane, spuse ea dregându-și glasul. Ai sosit împreună cu armata pe care am auzit-o mărșăluind mai devreme? Cercetă întunicul de sub gluga lui, dar nu zări nimic. Totuși, îi simți privirea pe chipul ei, cuge-tând, analizând, cântărind. Ea nu-și plecă ochii. Căpitanul Gărzii Regale ar putea fi un adversar interesant. Poate chiar demn de puțin efort din partea ei.

În cele din urmă, bărbatul ridică mâna de pe sabie, iar faldurile mantiei îi ascunseră tăișul. În timp ce mantia flutură, ea întrezări balaurul auriu cu două picioare și aripi brodat pe tunica lui. Pecetea regală.

– Ce îți pasă ție de armatele din Adarlan? răspunse el. Cât de minunat era să audă din nou un glas asemănător cu al ei – rece și articulat –, chiar dacă era a unei bestii periculoase!

– Nimic, spuse ea ridicând din umeri. El scoase un mormăit jos și iritat.

O, ar fi drăguț să îi vad sângele vărsat pe podeaua de marmură. Celaena își mai pierduse cumpătul înainte – odată, când primul ei supraveghetor alesese ziua greșită de a o împinge prea tare. Încă își amintea sentimentul pe care îl simțise când îi înfipsese târnăcopul în burtă și vâscozitatea

sângelui pe mâinile și chipul ei. Îi putea dezarma pe doi dintre gardieni într-o secundă. Oare căpitanul ar sfârși mai bine decât ultimul ei supraveghetor? Contemplând potențialele urmări, Celaena rânji din nou.

– Să nu îndrăznești să te uiți așa la mine, o avertiză el, iar mâna îi poposi din nou pe sabie. Celaena își ascunse rânjetul de data asta. Trecură pe lângă o serie de uși din lemn pe care le zărise în urmă cu câteva minute. Dacă voia să scape, trebuia, pur și simplu, să o ia la dreapta pe următorul coridor și să coboare trei etaje. Singurul lucru pe care îl reușise deorientarea aceasta intenționată la care fusese supusă a fost acela să o familiarizeze cu clădirea. Idioti.

– Și unde mergem? se interesă ea suav, înlăturându-și o suviță de păr încâlcit de pe față.

Când el nu îi răspunse, își încleștă maxilarul.

Ecoul coridoarelor ar fi răsunat prea tare și nu l-ar fi putut ataca pe căpitan fără să alerteze întreaga clădire. Nu văzuse unde pusese cheia lanțurilor ei, iar cei șase gardieni care îi urmau ar fi fost o pacoste. Ca să nu mai spunem de cătușe.

Pășiră pe un coridor cu candelabre din fier. Dincolo de ferestrele înșirate de-a lungul peretelui se lăsase întunericul; felinarele luminau atât de puternic, încât de-abia ofereau câteva umbre în care te puteai ascunde.

În curte îi putea auzi pe ceilalți sclavi târșindu-și picioarele către clădirea din lemn în care dormeau. Gemetele de agonie printre zăngănitul lanțurilor produceau un cor la fel de familiar precum cântecele posomorâte de muncă pe care le îngâneau toată ziua. Soloul ocazional al loviturilor de bici acompania simfonia brutalității pe care Adarlanul o crease

pentru cei mai mari criminali ai săi, pentru cei mai săraci dintre cetățeni și pentru ultimele cuceriri.

În timp ce unii dintre prizonieri erau oameni acuzați că ar fi încercat să practice magia – nu că ar fi putut, dat fiind faptul că magia dispăruse din regat –, în prezent, din ce în ce mai mulți rebeli soseau la Endovier. Majoritatea erau din Eyllwe, una dintre ultimele țări care încă se opunea conducerii Adarlanului. Dar când insistase pe lângă ei, încercând să afle noutăți, mulți se holbaseră doar la ea cu ochii goi. Deja dărâmați. Se cutremură la gândul ororilor pe care probabil le înduraseră din partea forțelor Adarlanului. Uneori, se întreba dacă nu le-ar fi fost mai bine să fi murit pe eșafod în schimb. Și dacă ei nu i-ar fi fost mai bine să fi pierit în noaptea aceea în care fusese trădată și capturată.

Dar avea alte lucruri la care să se gândească în timp ce își continuau plimbarea. Oare în sfârșit avea să fie spânzurată? Simți cum o cuprinde greața. *Era* suficient de importantă încât să aibă o execuție asigurată chiar de Căpitanului Gărzii Regale. Dar de ce să o aducă întâi în această clădire?

În cele din urmă, se opriă înaintea unor uși duble din sticlă roșie și aurie, atât de groasă încât nu puteai vedea prin ea. Căpitanul Westfall ridică bărbia spre cele două gărzi plasate de-o parte și de a alta a ușilor, iar acestea loviră podeaua cu lăncile în semn de salut.

Strânsoarea căpitanului se intensifică dureros. O trase pe Celaena mai aproape, dar picioarele ei păreau făcute din plumb și opuneau rezistență.

– Ai prefera să rămâi în mină? întrebă el, părând ușor amuzat.

– Poate că, dacă mi s-ar fi spus despre ce este vorba, nu aş fi fost atât de reticentă.

– Vei afla în curând.

Palmele ei transpirară. Da, urma să moară. Momentul sosise, în sfârşit.

Uşile se deschiseră pentru a dezvălui camera tronului. Un candelabru de cristal întortocheat sub forma unei viţe-de-vie ocupa mare parte din tavan, aruncând străluciri de diamant pe ferestrele din capătul îndepărtat al camerei. În comparaţie cu pustietatea de dincolo de acele geamuri, opulenţa din interior te izbea ca o palmă peste faţă. O dovadă a cât de mult profitau ei de pe urma muncii sale.

– Aici, strigă Căpitanul Gărzii, împingând-o şi eliberând-o în sfârşit. Celaena se împiedică, picioarele ei bătătorite alunecând pe podeaua lustruită în timp ce se redresă. Privi în urmă şi văzu alte şase gărzi apărând.

Paisprezece gărzi, plus căpitanul. Emblema aurie regală brodată pe pieptul uniformelor negre. Aceştia erau membri ai gărzilor personale ale familiei regale: nemiloşi, soldaţi ageri antrenaţi încă de la naştere să protejeze şi să ucidă. Celaena înghiţi în sec.

Simţindu-se deodată buimacă şi țeapănă, Celaena privi încăperea. Pe un tron sculptat din lemn de santal stătea un tânăr chipeş. Inima ei se opri în timp ce toţi ceilalţi făcură o plecăciune.

Se afla dinaintea prinţului moştenitor al Adarlanului.

CAPITOLUL 2

– Înălțimea Voastră, spuse Căpitanul Gărzii.

Se îndreptă din plecăciunea adâncă și își dădu jos gluga, dezvăluindu-și părul castaniu, scurt. Cu siguranță, gluga avușese menirea de a o intimida și de a o face să se simtă supusă cât timp se plimbaseră. De parcă un truc de felul ăsta ar fi funcționat în cazul ei. În ciuda iritării pe care o simțea, Celaena clipi la vederea chipului său. Era atât de tânăr!

Căpitanul Westfall nu era prea chipeș, dar ea nu se putea abține să nu găsească atrăgătoare asprimea chipului său și claritatea ochilor de un căprui-auriu. Plecă privirea, acum conștientă de murdăria ei.

– Aceasta este ea? întrebă prințul moștenitor al Adarlanului, iar Celaena întoarse capul în timp ce căpitanul încuviință. Amândoi o priveau stăruitor, așteptând ca ea să facă plecăciunea. Când ea nu făcu nicio mișcare, Chaol se sprijini de pe un picior pe altul, iar prințul își privi căpitanul înainte de a ridica bărbia mai sus.

Să se închine înaintea lui! Dacă tot era sortită spânzurătorii, cu siguranță *nu* și-ar petrece ultimele clipe din viață înjosindu-se și supunându-se.

Pași bubuitoari răsunară în spatele ei, iar cineva o prinse de gât. Celaena doar întrezări o frântură de obraji rumeni și

o mustață roșiatică înainte de a fi aruncată pe podeaua rece ca gheața. Durerea îi izbi chipul, lumina fulgerând-o dureros în ochi. Brațele o dureau în timp ce mâinile legate îi împiedicau încheieturile să se alinieze corespunzător. Deși încercă să și le stăpânească, lacrimi de durere îi umplură ochii.

– *Acesta* este felul corespunzător de a-l întâmpina pe viitorul tău rege, zberă un bărbat cu chipul roșu către Celaena.

Asasina șuieră printre dinții dezgoliți în timp ce își întoarse capul pentru a-l privi pe nemernicul care o îngenunchese. Era aproape la fel de mare precum supraveghetorul ei, îmbrăcat în roșu și portocaliu, asortându-se cu părul său rar. Ochii săi de obsidian străluceau în timp ce întărea strânsoarea în jurul gâtului ei. Dacă și-ar putea mișca brațul drept cu câțiva centimetri, i-ar distruge echilibrul și l-ar putea dezarma de sabie... Lanțurile îi săpau în stomac, iar furia clototindă îi cuprinsese fața într-un roșu intens.

După un moment mult prea îndelungat, prințul moștenitor vorbi.

– Nu prea înțeleg de ce ai forța pe cineva să facă o plecăciune când scopul ei este să exprime supunere și respect. Cuvintele îi erau căptușite cu o plictiseală grozavă.

Celaena încercă să arunce o privire spre prinț, dar tot ce putu zări fu o pereche de ghete negre din piele pe podeaua albă.

– Este limpede că *dumneata* mă respecti, duce Perrington, dar este zadarnic să faci un asemenea efort pentru a o forța pe *Celaena Sardothien* să aibă aceeași părere. Noi doi știm foarte bine că ea nu iubește familia mea. Așadar, poate că intenția ta este de a o umili. Făcu o pauză, iar Celaena putea

jura că privirea prințului poposise acum pe chipul ei. Dar cred că a primit destul tratament asemănător, continuă el. Se opri pentru încă un moment, apoi întrebă: Nu cumva ai o întâlnire cu administratorul Endovierului? Nu aș vrea să întârzi, mai ales că ai bătut atâta drum pentru a-l întâlni.

Înțelegând aluzia, persecutorul ei protestă printr-un mormăit și o eliberă. Celaena își dezlipi obrazul de pe podeaua de marmură, dar rămase întinsă acolo până ce acesta se ridică și plecă. Dacă ar reuși să evadeze, poate că l-ar vâna pe acest duce Perrington și i-ar întoarce primirea călduroasă.

În timp ce se ridică, se încruntă văzând amprenta obrazului ei murdar pe podeaua de altfel impecabilă și auzind zăngănitul lanțurilor sale răsunând cu ecou prin camera tăcută. Dar fusese antrenată să devină un asasin încă de la vârsta de opt ani, când Regele Asasinilor o găsisse pe jumătate moartă pe malul unui râu înghețat și o luase sub aripa sa. Nimic nu o putea umili, cu atât mai puțin murdăria. Adunându-și mândria, își dădu peste umăr părul împletit și-și înălță capul. Ochii săi îi întâlniră pe cei ai prințului.

Dorian Havilliard îi zâmbi. Fusese un zâmbet elegant care emana un farmec exersat de curte. Tolănit pe tron, își spijinea bărbia într-o mână, coroana sa aurie licărind în lumina palidă. Pieptarul său negru afișa o variantă din aur a balaurului de pe blazonul regal. Mantia sa roșie se dropa elegant în jurul său și al tronului.

Totuși, ceva în ochii săi izbitor de albaștri – culoarea apelor din țările sudice – și felul în care ei contrastau cu părul precum pana corbului, o făcură să păstreze tăcerea.

Era dureros de chipeș și nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

Se presupune că prinții nu ar trebui să fie arătoși! Sunt creaturi smiorcăite, proaste și respingătoare! Acesta... acest... Cât de nedrept din partea lui să fie și de viță nobilă, și frumos.

Celaena se mută de pe un picior pe altul în timp ce el se încruntă, analizând-o.

– Credeam că ți-am cerut să o speli, spuse el către Căpitanul Westfall, care păși înainte. Ea uitase că mai era cineva în încăpere. Își privi zdrențele și pielea murdară și nu își putu ascunde rușinea. Ce ipostază mizerabilă pentru o fată cândva superbă!

La o privire grăbită, cineva ar putea crede că ochii ei erau albaștri sau cenușii, poate chiar verzi, în funcție de culoarea hainelor sale. De aproape totuși aceste culori erau echilibrate de inelul strălucitor de auriu din jurul pupilelor. Însă părul ei auriu era cel care atrăgea atenția tuturor, păr care încă își păstra un licăr de glorie. Pe scurt, Celaena Sardothien fusese binecuvântată cu multe trăsături atrăgătoare ce compensau pentru majoritatea celor comune; și, odată cu începuturile adolescenței, descoperise că, ajutate de cosmetice, aceste trăsături comune se puteau potrivi de minune celor deosebite.

Dar acum să stea înaintea lui Dorian Havilliard asemenea unui șobolan de canal! Chipul i se înfierbântă în timp ce căpitanul Westfall vorbește.

– Nu voiam să vă fac să așteptați.

Prințul moștenitor dădu din cap când Chaol se întinse către ea.

- Încă nu te deranja cu baia. Îi pot vedea potențialul. Prințul își îndreptă postura, menținându-și atenția asupra Celaenei. Nu cred că am avut vreodată plăcerea de a face cunoștință. Dar, după cum probabil știi, eu sunt Dorian Havilliard, prințul moștenitor al Adarlanului, acum poate prințul moștenitor a mare parte din Erilea.

Ea ignoră valurile spumegânde ale emoțiilor amare care o cuprinseseră odată cu auzul numelui.

- Iar tu ești Celaena Sardothien, cel mai mare asasin al Adarlanului. Probabil cel mai mare asasin al întregii Erilea. Îi studie corpul încordat înainte de a ridica sprâncenele întunecate și îngrijite. Pari destul de tânără. Își odihni coatele pe coapse. Am auzit povești fascinante despre tine. Ce părere ai despre Endovier după traiul pe care îl aveai în Rifthold?

Idiot arrogant.

- Nu aș putea fi mai fericită de-atât, fredonă ea în timp ce unghiile sale zdrențuite îi săpau nervoase în palme.

- După un an, pari mai mult sau mai puțin vie. Mă întreb cum este posibil așa ceva când speranța medie de viață în aceste mine este de o lună.

- Un adevărat mister, sunt sigură. Își flutură genele și își ajustă lanțurile de parcă ar fi fost mânuși din dantelă.

Prințul moștenitor se întoarce către căpitanul său.

- Are o limbă cam ascuțită, nu-i așa? Și nu pare a face parte din gloată.

- Sper că nu! interveni Celaena.

- Înălțimea Voastră! Chaol Westfall se rezezi către ea.

- Ce? întrebă Celaena.

- I te vei adresa cu „Înălțimea Voastră“.

Celaena afixă un zâmbet batjocoritor, apoi își întoarse atenția către prinț.

Dorian Havilliard, spre surprinderea ei, râse.

– Știi că acum ești o sclavă, nu-i așa? Nu ai învățat nimic din sentința ta?

Dacă brațele i-ar fi fost descătuse, le-ar fi încrucișat la piept.

– Nu văd cum munca în mină ar putea să te învețe altceva în afară de cum să folosești un târnăcop.

– Și nu ai încercat niciodată să evadezi?

Un zâmbet meschin îi apărură pe chip.

– Odată, răspuse ea.

Prințul ridică o sprânceană și se întoarse către Căpitanul Westfall.

– Nu mi s-a spus asta.

Celaena privi peste umăr către Chaol, care îi oferă prințului o privire de scuză.

– Supraveghetorul-Șef m-a informat în această după-amiază că a existat un incident. Acum trei luni...

– Patru luni, îl întrerupse ea.

– Acum patru luni, spuse Chaol, după sosirea lui Sardothien, a încercat să fugă.

Celaena aștepta restul poveștii, dar era limpede că se terminase.

– Asta nu este nici măcar partea cea mai bună!

– Există o parte mai bună? spuse prințul moștenitor, chipul fiindu-i blocat între un fior și un zâmbet.

Chaol îi aruncă o privire dușmănoasă Celaenei înainte de a vorbi.

- Nu există nicio speranță de a evada din Endovier. Tatăl Înălțimii Voastre s-a asigurat că fiecare dintre santinelele Endovierului poate împușca o veveriță de la două sute de pași distanță. Încercarea de evadare este sinucidere curată.

- Dar tu ești în viață, îi spuse prințul asasinei.

Zâmbetul Celaenei pieri treptat în timp ce amintirea îi reveni în minte.

- Da.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Dorian.

Ochii ei deveniră duri.

- Mi-am ieșit din fire.

- Asta este explicația ta pentru ceea ce ai făcut? întrebă Căpitanul Westfall. Și-a ucis supraveghetorul și douăzeci și trei de gardieni până să o prindă. Era la un vârf de deget de zid înaintea ca gărzile să o trântescă inconștientă la pământ.

- Și? spuse Dorian.

Celaena fierbea de furie.

- Și? Știi cât de departe de mine se află zidul? El îi aruncă o privire indiferentă. Celaena închise ochii și oftă teatral. De la puțul meu erau o mie două sute de metri. Am pus pe cineva să măsoare.

- Și? repetă Dorian.

- Căpitane Westfall, cât de departe de mine ajung sclavii când încearcă să evadeze?

- Doi metri, mormăi el. Santinelele de la Endovier de obicei împușcă un om înainte de a se îndepărta la doi metri.

Tăcerea prințului moștenitor nu era efectul pe care și-l dorise ea.

– Știai că era sinucidere curată, spuse el în cele din urmă, amuzamentul stingându-se din glasul său.

Poate că fusese o idee proastă să aducă zidul în discuție.

– Da, răspunse ea.

– Dar nu te-au ucis.

– Regele a ordonat să fiu ținută în viață cât mai mult timp posibil – să îndur suferința pe care Endovier o oferă din abundență. Un fior care nu avea nicio legătură cu temperatura îi străbătu corpul. Niciodată nu am intenționat să evadez. Mila din ochii lui o făcu să își dorească să îl lovească.

– Ai multe cicatrici? întrebă prințul. Ea dădu din umeri, iar el zâmbi, sporindu-i fetei furia în timp ce se ridică de pe podium. Întoarce-te și lasă-mă să îți văd spatele. Celaena se încruntă, dar se supuse în timp ce el păși către ea, Chaol apropiindu-se și el. Nu le pot vedea clar prin tot jegul ăsta, spuse prințul, inspectând pielea vizibilă prin rupturile cămășii ei. Ea se încruntă din nou când el spuse: Și ce duhoare teribilă, de nesuportat!

– Când cineva nu are acces la o baie și parfum, presupun că nu poate mirosi atât de elegant precum dumneavoastră, *Înălțimea Voastră!*

Prințul moștenitor se plimbă agale în jurul ei. Chaol și toate gărzile îi priveau cu mâinile pe săbii. Așa cum trebuia. În mai puțin de o secundă, ea își putea pune brațele pe după gâtul prințului, zdrobindu-i traheea. Planul ăsta merita efortul chiar și numai pentru a vedea expresia de pe chipul lui Chaol. Dar prințul continuă, uitând cât de periculos de aproape se afla de ea. Poate că ar trebui să se simtă jignită.

- Din ceea ce văd, spuse el, sunt trei cicatrici mari și poate câteva mai mici. Nu atât de urâte pe cât mă așteptam, dar... mă rog, presupun că rochiile le pot acoperi.

- Rochiile? Prințul stătea atât de aproape, încât Celaena putea vedea detaliile minuscule brodate pe haina sa și îi putea simți mirosul, nu de parfum, ci de cai și fier.

Dorian rânji.

- Ce ochi uluitori ai! Și cât de furioasă ești!

Stând suficient de aproape pentru a-l sugruma pe prințul moștenitor al Adarlanului, fiul celui care o condamnase la o moarte lentă și mizerabilă, autocontrolul ei atârna de un fir de ață.

- Vreau să știu, începu ea, dar Căpitanul Gărzii o trase înapoi de lângă prinț cu o forță năucitoare. Nu aveam de gând să îlucid, măscăriciule!

- Măsoară-ți cuvintele înainte să te arunc înapoi în mine, spuse căpitanul cu ochi căprui.

- O, nu cred că ai face asta.

- Și de ce, mă rog? spuse Chaol.

Dorian se îndreptă către tronul său și se așeză.

Ea privi de la un bărbat la altul și își îndreptă umerii.

- Pentru că vreți ceva de la mine, ceva ce vă doriți atât de mult, încât ați venit voi înșivă aici. Nu sunt idioată, deși am fost suficient de proastă pentru a fi capturată, și îmi dau seama că asta este un fel de afacere secretă. Din ce alt motiv ați părăsi capitala și v-ați aventura atât de departe? M-ați testat tot timpul ăsta pentru a vedea dacă sunt sănătoasă atât fizic, cât și psihic. Ei, bine, știu că încă sunt întreagă la

minte și că nu sunt dărâmată, în ciuda a ceea ce ar putea sugera incidentul de lângă zid. Așa că cer să mi se spună de ce sunteți aici și ce servicii vreți de la mine, dacă nu sunt destinată ștreangului.

Bărbații schimbară o privire. Dorian pocni din degete.

– Am o propunere pentru tine.

Pieptul ei se încordă. Niciodată, nici în cele mai frumoase vise ale sale, nu își imaginase că se va ivi ocazia de a vorbi cu Dorian Havilliard. L-ar putea ucide atât de ușor, ștergându-i rânjetul acela de pe față... L-ar putea distruge pe rege așa cum el o distrusese pe ea...

Dar poate că propunerea lui ar putea duce la evadare. Dacă ar putea ajunge dincolo de zid, ar putea reuși. Să fugă, să fugă și să dispară în munți și să trăiască în pustietate, în verdele întunecat al sălbăticiiei, cu un covor de ace de pin sub ea și o pătură de stele deasupra capului. Ajunsese atât de aproape înainte...

– Ascult, fu tot ce rosti Celaena.